

Yé!

CIRCUS BAOBAB

Dorst naar spektakel

Bas Blaasse

Gezien op 07 augustus 2026

Park Groot Schijn, Antwerpen, in het kader van de Zomer van Antwerpen

Water is schaars in 'Yé!'. Op het podium liggen tientallen lege waterflessen en de dansers van Circus Baobab dagen elkaar continu uit om de paar slokjes water die hun nog resten. Ze proberen elkaar voortdurend te overtreffen: met hun bewegingen, hun kracht en spieren en hun indrukwekkende acrobatische kunsten. De strijd om het water is net zo goed een strijd om te imponeren, met veel spektakel tot gevolg.

08 AUGUSTUS 2026

Op het podium liggen lege, kapotte en platgetrapte PET-flessen. Doorzichtige anderhalveliterflessen, zoals je ze op iedere straathoek en bij iedere supermarkt vindt, verspreid over de voor- en achterkant van het podium. In het midden blijft een lange baan vrij. Daar zullen de twaalf dansers van Circus Baobab het grootste deel van 'Yé!' hun kunsten vertonen.

Circus Baobab is een collectief van circusartiesten uit Guinee en de Guineese diaspora. Het gezelschap combineert traditionele vormen van het Afrikaanse circus met hedendaagse circuspraktijken en heeft in Conakry een circusschool met sociale en educatieve projecten voor straatkinderen. 'Yé' betekent water in Soussou, en dat water is vanaf het begin overal aanwezig – of vooral: afwezig.

Een dansbare strijd

Eerst komt een vrouw op. Ze heeft eenzelfde fles in haar hand, nog redelijk intact, met een klein beetje water erin. Ze kijkt rond, neemt een slok, draait de dop erop, wacht even en neemt weer een slok. Probeert ze zuinig te zijn? Drinkt ze eigenlijk wel echt? Dan verschijnt een man die begint te bewegen. Zijn armen gaan over en achter zijn hoofd en rug en maken bewegingen die voor iemand met doorsnee gewrichten moeilijk voorstelbaar zijn. Zijn breakdance heeft veel weg van een demonstratie, alsof hij haar wil imponeren. Misschien om haar aandacht te krijgen, misschien om haar te verleiden, maar waarschijnlijker om het water te krijgen.

Het imponeren, uitdagen en strijden om het water zetten de toon.

Een tweede man verschijnt en ook hij begint zijn bewegingskunsten te tonen. Wat volgt is wel te voorzien: de twee dagen elkaar uit en raken verward in een gevecht. Ze duwen en trekken, werpen elkaar over het podium en worstelen met zoveel kracht dat het soms lijkt alsof ze daadwerkelijk ruzie maken. Het ruziën wordt uiteraard dansen, maar de spanning blijft voelbaar.

Het imponeren, uitdagen en strijden om het water zetten de toon; ze vormen het 'verhaal' van de voorstelling. Het is een leidmotief waarop de dansers elkaar optillen, door de lucht werpen en menselijke torens en piramides bouwen. Iedere danser en acrobaat heeft zijn eigen manier van bewegen, van breakdance en gymnastiek tot handstanden, *headspins*, radslagen en salto's. De grotere en sterkere dansers dragen de anderen, die vervolgens op de schouders gaan staan, op uitgestrekte handen balanceren of door de lucht worden gelanceerd.

Indrukwekkende acrobatiek

De acrobatiek is indrukwekkend, soms zelfs bijna ongemakkelijk om naar te kijken. Als twee torens van drie mensen hoog zich als stokken laten omvallen, gaat er een schrikreactie door het publiek. Iemand wordt omhoog gegooid en komt na een salto op zijn tenen terecht. Je weet dat dit goed getrainde dansers zijn die weten wat ze doen en hun bewegingen tot in de puntjes beheersen, maar je blijft ook denken: als dit maar goed gaat. Die combinatie van controle en risico voorziet de spectaculaire momenten van spanning.

Steeds is er de waterfles. Wie een gevecht wint, kan een slok nemen; wie verliest, blijft uitgeput op de grond liggen. De fles is de inzet én de beloning, en soms een wapen. Het verhaal heeft dan ook niet veel nodig om de voortdurende competitie te verklaren. De dansers hebben een reden om elkaar achterna te zitten en elkaar het water afhandig te maken. Het verhaal is vooral een aanleiding om de lichamen en de bewegingen in gang te zetten, een manier om ons te doen kijken en gapen naar wat de dansers kunnen. In iets meer dan een uur volgt de ene spectaculaire beweging na de andere en krijg je soms het gevoel dat je al een hele week acrobatiek hebt gezien, zo hoog ligt het tempo.

Mensen beginnen om de haverklap spontaan te applaudisseren. De voorstelling lokt dat ook uit.

Het publiek wordt steeds enthousiaster. Zodra een hoge toren ontstaat, wordt er spontaan geapplaudiseerd, maar na verloop van tijd is er nog amper een spectaculaire beweging nodig om het publiek in vervoering te brengen. Mensen beginnen om de haverklap spontaan te applaudisseren. De voorstelling lokt dat ook uit. Ze laat de muziek regelmatig even stilvallen na een bijzonder moment, alsof ze ruimte maakt voor het applaus. Hoe dan ook wordt de reactie van de zaal zo bijna onderdeel van de voortdurende poging om elkaar te overtreffen.

Water als energie

Alles gebeurt met veel energie, maar alles draait ook figuurlijk om energie, en het wegvallen ervan. Een humoristische scène speelt met die betekenissen. De groep zit aan de zijkant van het podium en doet alsof ze naar een voetbalwedstrijd kijkt. We horen een voetbalcommentator terwijl een van de

dansers beweegt alsof het publiek vermaakt moet worden. Langzaam valt het voetbalcommentaar weg en begint het licht dat als televisiescherm dient te flikkeren. Dan wordt duidelijk dat zijn bewegingen de energie voor de televisie leveren. Zodra hij stopt, vallen ook het commentaar en het 'beeld' weg. De anderen beginnen te joelen en dwingen hem verder te gaan. Hij is uitgeput en heeft water nodig, maar geen gezeur: ze slaan hem met een lege fles om hem verder op te zwepen.

De flessen zijn het water dat iedereen nodig heeft, het voorwerp waar om gevochten wordt, een middel om elkaar mee te slaan en uiteindelijk afval dat met netten van de vloer wordt verzameld. Vooral dat laatste roept het beeld op van plastic dat in zee terechtkomt, en roept associaties op met de ecologie. Het is een eenvoudig beeld, maar doordat de flessen vanaf het begin op het podium liggen, blijft het onderdeel van de voorstelling in plaats van een boodschap die er als het ware pas aan het einde wordt aangeplakt.

De voorstelling blijft vooral een demonstratie van lichamelijke beheersing.

Ook het licht en de muziek ondersteunen vooral de voortdurende beweging. Het frontale licht maakt de acrobatiek goed zichtbaar, terwijl zijlicht, oranje licht en af en toe een stroboscoop de sfeer veranderen en silhouetten neerzetten. De muziek is ritmisch, hard en pulserend en houdt het tempo hoog. Ook onze bankjes deinen mee. Zelfs wanneer de dansers met flessen op hun hoofd rustig het podium opkomen, het licht verandert en het lijkt alsof de voorstelling even van richting verandert, keert de strijd om het water gewoon terug.

Er zijn kleine grappen en momenten van contact met de zaal, er is de ecologische associatie en zeker de waterschaarste die op veel plekken op de wereld heerst, maar de voorstelling blijft vooral een demonstratie van lichamelijke beheersing. De ecologische betekenis is ondertussen duidelijk genoeg. Waterschaarste is een situatie waarin iedereen hetzelfde beperkte middel nodig heeft en waarin vermoeidheid een probleem wordt. De dansers blijven elkaar nodig hebben om te kunnen doorgaan, terwijl ze tegelijk met elkaar concurreren om hetzelfde water.